

Tuần Báo Vô Vi

28 tháng 10 năm 2012

Số 105

Email: tuanbaovovi@gmail.com

Website: www.voviphatphap.org

Tuần này :

- Mục Bé Tám
- Lời Vàng Tiếng Ngọc
- Sinh Hoạt Bạn Đạo
- Thi Ca của Đức Thầy
- Bên Đèn Đọc Sách

Tờ báo hằng tuần của Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp phục vụ cho bạn đạo Vô Vi thế giới

Mục Bé Tám

Copyright by Lương Sĩ Hằng-Vĩ Kiên. All rights reserved.

Thưa các bạn,

Mục Bé Tám, viết qua tâm KHÔNG, liên hệ với từ quang của Đại Bi, nó cũng là một liều thuốc trị tâm bệnh và giải tỏa uất khí của tim, gan và thận. Không nên cắt xén bất cứ giai đoạn nào, có Đạo Tâm thì sẽ hiểu chiều sâu của Mục Bé Tám. Ước mong các bạn thực hành đúng đắn, thì sẽ cảm thông chiều hướng phát triển của tâm linh.

Kính bái,
Bé Tám

Phần câu hỏi dành cho buổi sinh hoạt “Mục Bé Tám”:

- 1) Làm người được người khác nâng đỡ lại vui, ngược lại, lại buồn tại sao?
- 2) Chuyện tà ma là gì ?
- 3) Người đời động tại sao ?
- 4) Người tu Vô Vi bị hoàn cảnh khảo đảo thì phải làm sao ?
- 5) Làm người hướng về tham dục có lợi ích gì không ?
- 6) Tin ma, ma có nhập xác hay không ?
- 7) Sự tham muốn đồng tiền có thể tạo động cho cơ thể và khối óc hay không ?

Copyright © Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên & VÕ VI. All rights reserved.

Ngày 15 tháng 3 năm 1994 1) Hỏi : Làm người được người khác nâng đỡ lại vui, ngược lại, lại buồn tại sao ? Đáp : Thừa, làm người chưa ý thức được bản năng của chính mình, thì cần có giới phục vụ hướng về tiền quên chính mình là vậy, bỏ quên phần thanh tịnh căn bản tự tạo khổ mà thôi. Kệ: Sống chết luân lưu khó luận bàn Dở hay dở chuyển phân sang Tình đời đen bạc tâm hành tiến Đời đạo song hành tự cảm an.	Ngày 16 tháng 3 năm 1994 2) Hỏi : Chuyện tà ma là gì ? Đáp : Thừa, chuyện tà ma là chuyện thay đổi bất ngờ biến thành trạng thái bất thường, mê theo giới cảnh bên kia thế giới, luận thuyết không rõ rệt, khối óc mất quân bình, đầu ê ngực nặng hướng về dục, nói chuyện thiêng liêng cõi âm nhiều hơn, bất đồng ý kiến với nhiều người ở xung quanh. Kệ: Tin nơi chuyển thức bên ngoài động Nóng nảy sân si khó tiến thông Nhận thức sai lầm do ý tưởng Ngày đêm không khỏe chỉ cầu mong.
Ngày 17 tháng 3 năm 1994 3) Hỏi : Người đời động tại sao ? Đáp : Thừa, từ lúc chào đời sống quen với ngoại cảnh, khả năng càng ngày càng yếu, không tự chủ được, chỉ có ước vọng và cầu mong mà thôi. Ngược lại, người chịu tu thiền tự động dứt khoát với ngoại cảnh, tâm dừng mãnh hướng về vô sanh bất diệt, có không không có không can dự đến tâm thức, sẽ có một cuộc sống rất yên ổn. Kệ: Biết ta sẵn có phần hồn tiến Sáng suốt minh tâm giải nổi phiền Ý nguyện không rời duyên tự thức Bình tâm học hỏi tự mình xuyên.	Ngày 18 tháng 3 năm 1994 4) Hỏi : Người tu Vô Vi bị hoàn cảnh khảo đảo thì phải làm sao ? Đáp : Người tu Vô Vi bị hoàn cảnh khảo đảo thì phải nhịn nhục và chịu thiệt thòi tối đa thì phần hồn mới có cơ hội tiến hóa nhẹ nhàng nơi thiên cảnh. Kệ: Chung quy cơ hội tự hành tiến Giải quyết tâm linh tự gỡ phiền Thức giác tỉnh đời là tạm bợ Quy y Phật Pháp tự mình xuyên.
Ngày 19 tháng 3 năm 1994 5) Hỏi : Làm người hướng về tham dục có lợi ích gì không ? Đáp : Thừa làm người hướng về tham dục chỉ có tiêu hao tự hại mà thôi. Kệ: Dành dục bao nhiêu cũng thế thôi Thực hành không tốt thêm phiền mối Khổ hèn tự tạo thân tâm động Giải trí phân minh chuyển thức hồi.	Ngày 20 tháng 3 năm 1994 6) Hỏi : Tin ma, ma có nhập xác hay không ? Đáp : Thừa, tin ma thì ma có cơ hội nhập xác, ngược lại, tin Trời thì Trời độ. Chúng ta có thể phân minh rõ rệt, hai luồng diễn khác nhau: Hướng thượng tức là tin Trời Phật, hướng hạ cầu xin phù hộ ma quỷ áp đảo. Cho nên có những gia đình đốt nhang khói cúng quảy hằng ngày nhưng cuối cùng cũng phải chịu hoạn nạn, không thể cứu được như là đụng xe, làm ăn thất bại, bệnh hoạn nan y, tánh tình bất ổn, cầu xin đủ thứ mà không thành. Ngược lại, người chịu tu thiền, theo đường lối của Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp, thì đêm đêm lo thực hành tự giải thì rất ít có cơ hội đụng chạm với khối trược, tự hướng về thanh tịnh, lãnh vực kiến thức từ bi càng ngày càng lớn rộng, tự hóa độ được nạn tai. Kệ: Tu tâm tự luyện luyện phân bài Thanh trược phân minh chuyển thức hai Chơn lý thực hành không động loạn Minh tâm kiến tánh chẳng bị ai.

Ngày 21 tháng 3 năm 1994

7) Hỏi : Sự tham muốn đồng tiền có thể tạo động cho cơ thể và khối óc hay không ?

Đáp : Thừa, sự mê tiền trong lãnh vực đồng tiền có thể tạo loạn cho cơ thể và khối óc, mưu sinh tạo khổ cho tâm lẫn thân.

Kệ:

Vì tiền thúc đẩy tâm thân trí
Tạo khổ không hay tưởng được quý
Bệnh hoạn tràn đầy tâm tạo động
Khó khăn tạo động tự mình ghi.

Phụ Ái 12

Montreal ngày 29 tháng 03 năm 1980

Xét thể cảnh lòng người kích động
Hưng vong thành bại trí tâm phòng
Quây quần trước tánh không sao tiến
Thắc mắc vì ta chẳng góp công

Góp công xây dựng cơ phòng
Giúp người giúp họ mở lòng độ nhon
Học tu tu học quy hườn
Chơn tâm chơn ý chẳng sòn chẳng phai
Một lòng một dạ tiến hoài
Dù cho tăm tối vẫn cày cho mình
Nằm trong nguyên lý chính mình
Tự đi ngồi đứng từ tình giả chơn
Yếu hèn lâm cảnh giận hờn
Thông minh vĩ đại mình ơn Phật Trời
Sửa tâm sửa tánh sửa lời
Thương yêu chánh pháp đời đời không phai
Cha Trời gánh nặng hai vai
Làm người cũng phải tự đầy lấy thân
Hồn thời tiến hóa chuyên cần
Thực hành tự giải mình tần nợ duyên
Vì con chồng vợ giao liên
Các miền thanh trước quy nguyên chơn tình
Hồn thời vẫn trẻ đẹp xinh
Động không thấy động chơn tình Trời ban
Tâm mình tự xét tự bàn
Tâm linh thức giác hạ màn trần gian.

“*Xét thể cảnh lòng người kích động*”: Người tu thiền nhắm mắt thì thấy cảnh yên nhưng mà mở mắt xét thấy cảnh chạnh lòng kích động. Mọi sự quyền rũ của bề ngoài mà đối với những người tu chưa phát triển thì luôn luôn xét thể cảnh lòng. Cái thể đứng của cảnh lòng mà người kích động, trong tâm lại bị kích động đó là đối với phần tu chưa đạt được thanh tịnh thì luôn luôn gặp phải những sự kích động như vậy

“*Hưng vong thành bại trí tâm phòng*”: Đó xét thấy sự hưng vong thành bại của mọi sự việc. Trí tâm lại sợ sanh ra thắc mắc đủ điều, tâm bất ổn. Lúc tu thấy yên lúc mở mắt thấy động đó là tu chưa đúng mức. Rồi Pháp Luân Thường Chuyển chưa được khai

thông thành ra ngoại cảnh nó mới kích động nội tâm.

“*Quây quần trước tánh không sao tiến*”: Lúc đó không lối thoát nghĩ xuống, nghĩ sự kích động, sự dâm tánh lại bộc phát cảm thấy mình không lối thoát, càng không lối thoát càng thắc mắc nhiều hơn.

“*Thắc mắc vì ta chẳng góp công*”: Đó, thấy mình chưa làm được công tác hữu ích hòa đồng với mọi người và cần khôn vũ trụ cảm thấy buồn tủi, thấy mình chưa tiến. Đó, cho nên người tu phải qua nhiều giai đoạn từ giai đoạn buồn tủi đến giai đoạn kích động rồi mới rõ được cái phần trước đã hoành hành và làm cho ta phải điều đứng thắc mắc. Đó là trước diễn của phàm ngã nó bành trướng, nó đang dành cái chơn ngã.

Cho nên chúng ta phải quyết tâm để vượt qua giai đoạn đó, mới thấy rõ được, phần mình được nguyên lý của âm dương thanh trước ở trong cái tiểu vũ trụ này. Thì đó người công phu của pháp này là đang giải và sắp lại trật tự của sự kích động và phản động của nội tâm để hòa tiến, tiến lên sự thanh thân rồi mới đón tiếp, thừa tiếp cái thanh điển bên trên của bộ đầu. Cho nên, các bạn tu nhiều bạn vẫn còn ở trong vòng lần quần là chưa chịu tự giải tiến và chấp nhận sự sai lầm của chính mình rồi dâm ra tự biện hộ, rồi đem ra không có tiến nổi là vì phần trước diễn nó quây quần xuất phát. Cho nên, đằng này chúng ta có cái Pháp Luân Thường Chuyển co lưới, rặng kẻ rặng đó và phải từ từ hít giải nó. Rất kiên trì mới giải quyết và đưa nó từ hạ lên tới trung tầng, thượng tầng nhiên hậu mới được sáng suốt. Cho nên phải có sự kiên trì dày công. Bởi vậy luôn luôn nhắc nhở các bạn phải trong thực hành đạt từ li từ tí vì rằng chúng ta không thể làm một lượt, một phút, một giây có thể giải quyết tất cả những sự trước ô trong nội tâm nội tạng. Nhiều bạn ngồi thiền vẫn thấy mình tỉnh táo là cái phần dâm trước chưa giải tỏa hoàn toàn thành thử nó vẫn lưu vọng trong nội tâm.

Cho nên, chúng ta lúc ngồi thiền phải đỡ ngủ, trong mê có tỉnh rồi chúng ta mới thấy rõ được phần thanh điển đi ra được bao nhiêu? Nếu mà phần thanh điển được ra nhiều thì trong mê có tỉnh lúc đó

chúng ta mới thấy rằng phần tâm ô của nội tạng nó được khai triển đi lên thay vì vọng động ở phía dưới. Cho nên, chúng ta cố gắng thanh tịnh góp công để xây dựng cơ phòng, góp công cái công lao của mình phải dày công công phu mới xây dựng được cơ phòng của cơ thể được. Cho nên, chúng ta không dày công công phu thì chúng ta cứ vun dưỡng cái sự yếu hèn thì lúc đó bị ngoại xâm. Chúng ta tịnh mà không được mê rồi nó vọng động thêm.

“Giúp mình giúp họ mở lòng độ nhơn”: Đó, chúng ta góp công xây dựng cơ phòng rồi thì thấy giúp mình. Thấy mình được giải tỏa cho mình những sự ô trược của chính mình và khai thông từ tạng một, tim, gan, tì, phế, thận. Mở lòng độ nhơn. Lúc đó, chúng ta sáng suốt rồi chính mình đã giải tỏa được thì mình mới nói cái hành trình mình đã làm được và ảnh hưởng cho người khác. Còn nếu chúng ta chưa giải tỏa được thì nó ở trong trược, nó làm cho đầu các bạn nặng, làm cho xương sống các bạn lạnh, làm cho ngũ tạng bất ổn, rung động như sợ sệt một việc gì. Đó là nó chưa khai thông mà thôi. Cho nên phải cố gắng niệm Phật nhiều, niệm danh Cha nhiều, làm Pháp Luân từ từ nhẹ nhàng để mở nó ra.

Học tu tu học quy hườn.

Chơn tâm chơn ý chẳng sờn chẳng phai

Đó, chúng ta học, sửa chữa, phải sửa chữa cho nó trở về đến nơi đến chốn để hiểu nguyên năng của nó.

“Chơn tâm chơn ý chẳng sờn chẳng phai”: Lúc đó, chúng ta vun bồi chơn tâm chơn ý chẳng sờn chẳng phai, không bao giờ thay đổi. Cứ bao nhiêu đó mà làm hoài, làm tới làm càng ngày càng mở. Bởi vì trong cơ tạng chúng ta phức tạp dây dầy sự trược ô trong ngũ tạng, bộ đầu. Cho nên, chúng ta phải dày công mới giải tỏa được. Đừng tưởng bên ngoài chúng ta sang trọng là chúng ta hết. Không! Còn bên trong, không có thể dấu ông Trời được, không có dấu chính mình được, phải sửa, phải dày công, phải chấp nhận thực hành để giải tỏa cái phần trược ô đó mới tới chỗ sáng suốt.

Một lòng một dạ tiến hoài

Dù cho tâm tối vẫn cây chưa mình

“Một lòng một dạ tiến hoài”: Chúng ta bền tâm vững chí để tiến. Cái căn của các bạn nhẹ nhưng mà cái sự hành của thể gian yếu quá thì làm sao nối tiếp

lại được cái căn cơ nhẹ nhàng của mình sẵn có ở bên trên. Cho nên, chúng ta phải một lòng một dạ tiến hoài không than vãn, phải chấp nhận sửa vì hành trình chúng ta còn yếu vì sự tâm ô của cơ tạng quá nhiều, trược quá nhiều. Cho nên, chúng ta phải một lòng một dạ tiến hoài cương quyết. Bởi vì những cái căn cơ nhẹ lại tâm ô nhiều là sao? Nó có sự ham muốn trần trược nhiều rồi khi mà nó chuyển nó ham muốn Trời Phật cũng nhiều. Cho nên nó tiến được dễ hơn những người căn cơ nặng. Thấy chúng ta tâm tối tu hoài không thấy gì nhưng vẫn cây cho mình cố gắng đi tới. Bởi vì tu nhất kiếp ngộ nhất thời trong nháy mắt chúng ta sẽ đạt được. Cho nên chỉ có sự dày công hay là không đó thôi.

Nằm trong nguyên lý chính mình

Tự đi ngồi đứng từ tình giả chơn

“Nằm trong nguyên lý chính mình”: Phải rõ nguyên lý của bên trong của chúng ta. Chúng ta luôn luôn tưởng tới Chúa, tưởng tới Phật, tưởng tới đáng trọng lành để sửa mình. Nhưng mà tự đi ngồi đứng từ tình giả chơn chúng ta phải tự luôn ở bên trong đó luôn luôn có sự hỗ trợ sáng suốt trong chu trình tiến hóa và chúng ta đang đi đây. Chớ không phải đợi giờ thiên mới tưởng, một cử, một động chúng ta phải lắng tai nghe cái tổ chức từ bên trong cho đến bên ngoài hòa hợp cả càn khôn vũ trụ đi lên. Ta mới thấy rõ rằng sự sai trái, chính cơ tạng của chúng ta chậm trễ hoặc không khai triển được, nó mới lòi về tình đời thế gian rồi nó bị kẹt mãi mãi trong sự thắc mắc. Dù cho Bề Trên có giúp đỡ chúng ta ngộ nhiều cảnh nhiều từng để tự giải tỏa những sự thắc mắc đó nhưng mà vẫn xuất hiện mãi mãi. Là vì sao? Vì sự dày công chúng ta không chịu thực tiễn. Cho nên, phải thực tiễn, phải chê mình, sửa mình, thực hành cho kỹ được thì mới thấy rõ hơn. Cho nên, không có một người nào không thể tu được, mà người nào cũng có thể tu được là vì người đó dày công hay là không. Dày công rồi mới thấy rõ không có sự khó khăn.

Yếu hèn lâm cảnh giận hờn

Thông minh vĩ đại mình ơn Phật Trời

Người yếu hèn tánh thì cái tánh họ dễ giận hờn, một chút một buồn tủi nhưng mà chính đó là việc của họ làm nhưng mà họ cũng vẫn buồn tủi. Việc họ gieo mà họ cũng vẫn buồn tủi, luôn luôn lâm cảnh giận hờn. Mà trong cái giận hờn đó rồi trong cái bức tức,

cái bức tức là cái tiến mà nếu cố gắng tu thì sẽ được mở lên.

“*Thông minh vĩ đại minh ơn Phật Trời*”: Phật Trời lúc đó chúng ta đi tới chỗ thông minh và tâm tánh vĩ đại hòa hợp với càn khôn vũ trụ là vĩ đại. Minh ơn Phật Trời lúc đó biết rõ ràng Trời Phật đã vì mình. Chúng ta chưa hòa hợp với Trời Phật, miệng nói mà tâm chưa thật sự hòa hợp với Chúa, hòa hợp với Đức Phật. Cho nên còn lấy sự thông minh của chúng ta mà tạo sự vọng động xét đoán sai lầm, rồi gây sự bức tức cho nội tâm, thực hành chưa đúng mức mà thôi.

Sửa tâm sửa tánh sửa lời

Thương yêu chánh pháp đời đời không phai

Phải sửa tâm sửa tánh, phải sửa những sự sai lầm đó mà bình tâm thực hành mới là ngăn chặn được những sự xuất ngôn sai trái mà có thể phạm thượng. Trong cái than vãn cũng là phạm thượng, không rõ công ơn Bề Trên đã giúp mình nhưng mà tưởng lầm Bề Trên đã lợi dụng mình hay là làm những điều sai cho mình. Đó mà mình cứ than thở hoài, đó là cũng bị kẹt. Phải thương yêu chánh pháp. Chánh pháp luôn luôn thực hành và hỗ trợ chúng ta từ bên ngoài cho đến bên trong. Chúng ta phải giữ lấy đời đời, sửa để tiến không bao giờ phai lạt mới là đúng.

Cha Trời gánh nặng hai vai

Làm người cũng phải tự đầy lấy thân

“*Cha Trời gánh nặng hai vai*”: Thấy rõ chưa! Sự hóa hóa sanh sanh, ai chịu trách nhiệm đây? Đáng tạo hóa phải chịu trách nhiệm. Cho nên, con người thế gian có quyền trách Cha Trời. Dạy mãi nó không minh dất mãi nó không đi. Hỏi đến thì nó bằng lòng nó nguyện nhưng mà không bao giờ thấy nó đi, thấy sự trách nhiệm đó Cha Trời phải duy trì thời gian để cho nó học hỏi. Muốn duy trì thì Cha Trời phải làm việc nhiều hơn, nhiều hơn nó và để cho nó hiểu lấy nó và tạo ra nhiều cảnh kích động và phản động để cho nó hiểu, sau khi nó đụng chạm rồi nó mới biết sự sai lầm của chính mình.

“*Làm người cũng phải tự đầy lấy thân*”: Làm người chúng ta cũng phải tự đầy lấy thân, tự kiểm soát, tự giáo dục. Nếu chúng ta cứ tưởng thường cái bản thân này, cái thể xác này là quý là trọng nó rồi vun bồi con đường sai lầm chậm trễ. Cho nên, chúng ta phải hành công phu. Công phu là chúng ta đầy nó. Ở trong cái khổ, đạt tới cái sướng. Các bạn nửa đêm

nửa hôm ngồi thiền để làm gì? Các bạn từ cái khổ đi tới cái sướng. Chớ không phải tạo cái sướng rồi đi tới cái khổ. Luôn luôn mỗi ngày mỗi đêm các bạn đang hành khổ.

Hồn thời tiến hóa chuyên cần

Thực hành tự giải mình tận nợ duyên

“*Hồn thì tiến hóa chuyên cần*”: Cái hồn chúng ta phải suy tư thanh thân, hướng thượng để hóa giải chuyên cần phóng ra hai giới có hồn có vía.

“*Thực hành tự giải mình tận nợ duyên*”: Nợ duyên chúng ta phải thực hành và tự giải mới thấy rõ nợ duyên ở tại thế gian khi thì vậy, khi thì kia, khi thì nợ từ trong tâm tư cho đến hành động để chi? Để hóa giải, để dạy luồng điện chúng ta trong kích động và phản tỉnh tiến hành đến nơi đến chốn. Cho nên, mỗi bạn ở trong căn nhà khác, đi ra đường thấy khác, mà ngộ một người nói chuyện thấy tâm tư nó thay đổi liền. Đó, khi mà đạt tới từng tiến triển về thanh điện thì lúc nào cũng trung dung hóa giải và thăng tiến ôn tồn sáng suốt.

Vì con chồng vợ giao liên

Các miền thanh trực quy nguyên chơn tình

Vì con, vợ chồng thương yêu nhau sanh ra con cái; đó là bài học chồng vợ phải tiếp tục trong cái cuộc thăng trầm tại thế. Nhiều người chán nản vợ chồng, chán nản con cái vì không chấp nhận thực hành để trả bài, ôn tồn tiến tới trong trật tự của càn khôn vũ trụ thì cảm thấy mình chán nản. Nhưng mà nếu chúng ta chấp nhận rồi thì chúng ta thấy bài vở rất nhiều phải học, phải làm, phải tiến, không thể chán nản mà thụt lùi được. Nhiều người tu rồi chán nản vợ con chồng đều chán nản hết. Cái đó cũng chuyện sai lầm không chịu thực hiện đời lần đạo, thương yêu để hóa giải để tiến lên. Nếu mà các bạn chán nản thì các bạn trở về con đường chậm tiến mà thôi. Nếu mà chấp nhận, hướng thanh để giải mọi sự trở ngại hiện tại thì lúc đó mới thấy rõ ràng các miền thanh trực quy nguyên chơn tình. Lúc đó, mới thấy thanh cũng tiến được và trực cũng tiến được. Nếu không có trực lấy gì có thanh và không có thanh lấy gì có trực. Lúc đó thì quy nguyên chơn tình rồi thì thấy rõ ràng mọi sự việc, không còn thắc mắc đau khổ nữa. Chỉ chấp nhận học để tiến mà thôi. Vui học, học trò mới là ngoan, mà buồn tui ngồi học học sao cho vô.

Hồn thời vẫn trẻ đẹp xinh
Động không thấy động chơn tình Trời ban

“Hồn thời vẫn trẻ đẹp xinh”: Khi mà các bạn vui vẻ chấp nhận thì hồn thời vẫn trẻ đẹp xinh, đẹp xinh rõ ràng. Nguyên lai chúng ta không phải là con người tại thế. Tôi thường thường nói từ thập tam thiên giáng sanh xuống thế gian đi một vòng xa, rất xa, rất xa bây giờ mới ngộ đạo. Đó, càng ngộ đạo các bạn thấy các bạn đã xuống thế gian từ lâu rồi. Rồi bây giờ trở về các bạn mới thấy rằng phải trở về cuộc hành trình đó. Dễ dãi! Con đường đó không ai chặn đứng mình mà chỉ mình tự lỗi cuốn mình, kéo mình xuống thế mà thôi. Còn nếu mà chúng ta thả lỏng để đi lên, thấy cửa Trời mở rộng còn hoan nghinh mọi tâm hồn sáng suốt. Tiên Phật sẽ đón mừng và rước chúng ta rõ ràng ở trên cái cảnh xinh tươi tốt đẹp của Bê Trên đã sắp đặt, sắp đặt cho mọi trình độ tiến hóa. Chỉ do họ tự nguyện, tự tiến, tự giải thì mới sớm đắc pháp được.

“Động không thấy động chơn tình Trời ban”: Đó, chúng ta sống trong cảnh thế gian chúng ta thấy cái hồn chúng ta nó đẹp xinh thì động không thấy động. Thế gian là động nhưng mà tâm chúng ta hiểu rồi chúng ta không phải là người tại thế thì tâm không có còn động nữa. Nếu chúng ta cho chúng ta là người tại thế thì làm sao thấy rõ cái chơn tình của Trời ban. Cho nên, càng tu rồi các bạn sẽ thấy càng thanh tịnh. Việc gì xảy đến rồi nó cũng sẽ xong chớ vội lo mà đau khổ, vội lo mà buồn tủi, sợ xa cách người này, sợ xa cách người kia mà không sợ mình xa cách lấy chơn tâm của mình. Đó, người thế gian thường thường bị động là tự xa cách lấy chơn tâm, xa cách lấy sự thành thật chơn lý nằm bên trong chúng ta mà không hiểu. Cho nên, cái ý chúng ta luôn luôn bị động là chỗ đó.

Tâm minh tự xét tự bàn
Tâm linh thức giác hạ màn trần gian

Cái tâm minh tự xét tự bàn, chúng ta hiểu được sửa mình, thấy rõ mỗi ngày càng sáng suốt. Cái tâm linh nó thức giác hạ màn trần gian. Khi mà thức giác rồi, khi tỉnh ngộ rồi thì chúng ta sống ở thế gian cũng là như Thiên Đàng đâu còn bị sự ám ảnh của ngoại cảnh nữa mà thắc mắc. Chúng ta sống trong hư ảo ám ảnh thì chúng ta thấy thắc mắc. Mà nếu tâm linh của chúng ta thức giác rồi thì cái trần trước của thế gian sẽ tiêu tan trong phút khắc trong nội tâm chúng ta và trong mắt thịt chúng ta

dòm ra thì chúng ta dòm thông suốt mọi nơi mọi giới không có gì trở ngại trong tâm của chúng ta hết. Do đâu mà có cái đó? Do cái thiện giác mà tạo thành nhưng mà phải dày công nó mới có, không dày công không có. Nên tôi khuyên các bạn phải thường niệm Phật hay là niệm danh Cha để tiến tới siêu phàm mới hỗ trợ được cho nội tâm nội tạng thực hành trong chu trình tiến hóa này. Nếu các bạn không giữ và không thực hành những điều đó, những điều đó là những cái câu đó là luồng điện để mở những sự gút mắc của nội tâm nội tạng mà đem tới sự sáng suốt vô cùng tận. Không thực hành và không kiên trì thu hút ngoại cảnh quá nhiều, nói đi, nói lại, thắc mắc đó là thu hút ngoại cảnh. Khi mà các bạn thắc mắc một cái gì, cái hành trình giai đoạn một chưa thành lại thắc mắc tới giai đoạn hai; giai đoạn hai chưa thành, chưa hoàn thành, xong thắc mắc giai đoạn ba rồi làm sao các bạn đạt được tới. Chung quy tạo sự thắc mắc, động loạn mà thôi. Cho nên, chúng ta thực hành không nên vun bồi cái đó mà chỉ chú ý phân thanh điện của bộ đầu, bất cứ giá nào phải giữ cái đó để tiến. Đó là đi tới giải thoát, minh tâm kiến tánh. Nếu các bạn không vun bồi sự sáng suốt sẵn có của các bạn làm sao các bạn được sáng suốt hoàn toàn. Cho nên, có khi các bạn có nhiều bạn ngồi thiền lâu trong nháy mắt thức giác cũng như trong một cơn ngủ gật một cái thấy nó sung sướng, nó sáng, nó nhẹ. Các bạn thấy không? Tôi ngồi một hai tiếng đồng hồ, hai ba tiếng đồng hồ thì tôi đạt có một chút xiu đó thôi. Tại sao? Tại ô trước toàn thân của tôi nó cũng bành trướng dữ lắm, cái phàm ngã nó cũng dữ lắm. Cho nên, tôi phải cố gắng chiến thắng bây giờ tôi được một giây sáng như đó ngày kia tôi sẽ được giờ, giờ, giờ, mỗi ngày mỗi giờ đều sáng như vậy thì lúc đó tôi mới xác nhận tôi đã đến nơi an toàn sáng suốt. Cho nên các bạn phải dày công, không nên dùng cái lý thuyết tạm bợ tại thế mà để biện hộ cho sự sai lầm của chính mình, cái đó là cái tội rất nặng mà tự giam hãm mình không tiến tới được. Phải thực hành để thấy, phải buông xuôi tất cả mọi việc trong nội tâm này và thấy rõ rằng có Cha Trời đang chuyển tiến cả càn khôn vũ trụ. Phần bi trí dũng của các bạn khai mở ra và thấy rõ hơn và càng ngày càng chấp nhận hơn, thanh tịnh hơn trong chu trình tiến hóa sẵn có. Còn nếu các bạn cứ lý luận so sánh người này tiến tới vậy, người kia tiến tới kia, người kia tiến tới nọ, tôi không tiến, tôi không tiến thì tôi phải dày công sửa tôi để tiến. Còn khai khẩu than vãn thì sự công phu của các bạn nhiều ngày đều xóa bỏ.

Bởi vì các bạn công khai dạy lục căn lục trần bê trễ thì lục căn lục trần phải học sự bê trễ đó. Sự thối mắc đó là sự bê trễ và thâm tâm cương quyết giữ lấy cái giềng mối để tự giải thì lục căn lục trần không dám hó hé và không dám tái diễn sự sai lầm và tạo cảnh động giả tạm. Miệng nói tôi tu thanh tịnh, tu thanh tịnh tôi đâu có thanh tịnh. Nếu tôi còn nói tôi thanh tịnh là tôi không có thanh tịnh, tôi động. Mà nói tôi hòa cảm để thực hành thẳng tiến sáng suốt để học thêm. Các bạn cứ ngụ ý để học thêm, học thêm, học thêm rồi từ đó sẽ có sự thanh tịnh là sự sáng suốt. Còn không chịu học thêm mà nói tôi đã thanh tịnh là bị kẹt rồi. Tôi ngồi cho yên ổn, tôi ngồi cho khỏe để tôi được tu, để tôi được về Trời, cái yên ổn đó là sự yếu hèn, cầu mong yên ổn đó là yếu hèn, mà yếu hèn đó là động, không phải tịnh, giam hãm mình. Còn cái này chúng ta trong động mà đạt tịnh, cương quyết hành, càng động càng hành, càng động càng hành, hành cho đi tới, cực động là đi tới thanh.

Cho nên các bạn tu theo pháp lý thấy vậy nhưng mà một ngày kia có sự biến chuyển của thiên cơ thì các bạn quay đầu về rất dễ dãi với Thượng Đế. Bởi vì, hằng ngày hằng giờ chúng ta hướng thượng đi về. Mà bao nhiêu người chưa biết đường đi về. Lời kêu gọi của Đấng Cha lành nó sẽ có hiệu lực khi cần dùng chúng ta vì chúng ta hướng thượng đi về. Ngày giờ nào chúng ta không còn sống cái cảnh trần trước của thế gian, nội tâm chúng ta hướng thượng thì ta sống với Đấng Cha lành, ở với Cha Bê Trên. Giờ phút nào cũng sống với sự sáng suốt vô cùng tận của Ngài đang hòa chan cần khôn vũ trụ. Chúng ta là người hướng về nơi thanh tịnh đó thì trong giây phút khắc chúng ta thấy chúng ta tiến. Mà người đời dòm chúng ta là người lười biếng chẳng lo gì, ngồi đâu ngồi đó không chịu. Nhưng mà sự thật người tu bên Vô Vi nếu mà thực hành cho đúng khổ hạnh hơn người ở thế gian. Làm việc rất nhiều, khai triển nội tâm nội tạng, đó là hòa hợp với cần khôn vũ trụ, đó là sự đóng góp chu trình xây dựng cả cần khôn vũ trụ về mặt thanh điển, chứ các bạn không phải là lười biếng. Nếu các bạn hiểu thanh điển là quý trọng, mà nhờ thanh điển các bạn mới tiến tới sáng suốt, mà có thanh điển các bạn mới làm việc sáng suốt được. Các bạn là đóng góp cho cần khôn vũ trụ, mọi ảnh hưởng, mọi sự sáng

suốt đều quý giá trong cơ tạng của các bạn cũng như trăm hoa đua nở đón mừng sự thanh nhẹ của Bê Trên để tiến tới cảnh đời đời sáng suốt. Nhưng mà phải thực hành mới có, nói thì nghe sướng, nghe thì hay lắm, nghe thì nhẹ lắm nhưng mà không chịu hành làm sao có. Đời lẩn đạo không hành thì không bao giờ có kết quả.

Cho nên, chúng ta đừng vì ngoại cảnh, đừng vì sự trần trước mà quên sự thanh cao sẵn có của chính mình. Cho nên tôi nhắc đi nhắc lại hoài. Tôi thấy nhiều bạn cũng có ăn năn, thấy sự sai lầm của chính mình. Đối với những người trong gia đình, sự đối đãi, sự đối xử, miệng nói tốt, tâm không tốt, nhiều gia đình như vậy. Cho nên, phải có sự chậm trễ. Mà nếu các bạn thức giấc rồi, giờ phút nào chúng ta phải chấp nhận cái lỗi. Mà lỗi đó phải hành mới giải.

Tại sao phải hành? Khi nó trần trước thì các bạn để coi nó nặng ghê lắm mà các bạn hành giải nó ra được một phần nào thì thấy nhẹ. Mà trong lúc các bạn hành, hành có một tiếng, hai tiếng thôi. Cho nên, phải liên tục ngày này tới ngày kia tới cuối cùng, thực hành nó mới có. Nếu mà không cố công thực hành làm sao có, rồi thiên hạ hù đi ma quỷ nhập. Sự thật, mình cũng là ma nếu mình không chịu thanh tiến tới sự thanh sáng Bê Trên thì mình là ma rồi, mình là trần trước rồi. Cho nên, chúng ta phải thực hành cho kỳ được. Thâm tâm phải tự nguyện tự giải, không nên than vãn nữa, không nên gây những sự thối mắc cho nội tâm, cho lục căn lục trần, cho vận linh của nội tạng cho đó là cơ hội để nó biểu tình với chủ nhơn ông. Nó làm cho chủ nhơn ông khổ tâm.

Cho nên, chúng ta phải nghiêm khắc, bắt buộc và phạt lấy chúng ta chưa tiến được, chưa có sự thật phải thực hành chỉ có bao nhiêu đó thôi. Rồi từ từ các bạn sẽ đi tới, không bê trễ đâu. Nhiều người muốn mau nghe lý thuyết rất hay, rồi muốn nghe cho nhiều nhưng mà hành rất ít. Thì cái lý thuyết chạy vô lỗ tai của các bạn rồi nó cũng đi ra. Vì sự thực hành chưa tương xứng với những lời nhắn nhủ của những người đi trước thì làm sao chúng ta đạt được sự sáng suốt.

(Trích từ băng giảng của Đức Thầy – Montreal, ngày 29 tháng 03 năm 1980)

THƯ CẢM ƠN

(Chị Mỹ Kim và bạn đạo Thiền Viện Jolicoeur Canada ủng hộ Vườn thuốc Nam
Phú Lộc, Thanh Trị, Sóc Trăng)

Kính gửi: Tuần Báo Vô Vi

- Tuần báo Phát Triển Điện Năng
- Các bạn Thiền Viện Jolicoeur Canada
- Chị Mỹ Kim

Nhân dịp về Việt Nam dự ĐH-DHĐP, gia đình chị Mỹ Kim và các bạn đạo có ghé thăm Vườn Thuốc Nam Phòng Nam Y-Châm cứu Từ thiện ấp Nàn Rền, Phú Lộc, huyện Thanh Trị, tỉnh Sóc Trăng có ủng hộ cho chúng Tôi 300 USD được chia ra 3 phần sau đây:

- 100 \$ ủng hộ người nghèo
- 100 \$ ủng hộ vườn Thuốc Nam
- 100\$ ủng hộ Ban thiện ca

Số tiền trên được chị Mỹ Kim đại diện bạn đạo Thiền viện Jolicoeur “Hội Tụ Tâm Linh Cùng Tiến Tới” ủng hộ. Trong ĐH-DHĐP tại Nông Penh Cambodia đại diện bạn đạo ủng hộ thêm 500 USD để chi dụng trong công việc chung phát triển Vô Vi Phật Pháp.

Tổng số tiền 2 lần nhận được là 800 USD

Tôi đại diện cho bạn đạo Vô Vi Y Dược MT chân thành cảm ơn các bạn đã ủng hộ cho chung trong công tác từ thiện nhân đạo.

Chân thành cảm ơn quý tuần báo chuyển thư cảm ơn này.

Phú Lộc, ngày 22 tháng 10 năm 2012
Trần văn Thanh

Thi Ca của Đức Thầy

Sàigòn, ngày 18 tháng 5 năm 1974

Chơn hành đạt pháp tiến huyền quang
Phóng giải phân minh chuyển thuyết bàn
Chơn lý trường tồn không nhiều động
Trí minh tâm giác lánh thân phàm

Ly gia cắt ái tự làm
Hồn xa bản thể miễn đàm hơn thua
Bên ngoài phân giới chia mùa
Bên trong nóng lạnh hơn thua chuyển hòa
Ít ai chấp nhận thật thà
Ai ai cũng muốn chơn tà tóm thâu
Bất minh thiên cảnh nhiệm mầu
Trước sau rối loạn đối đầu đấu tranh
Than trời trách đất khổ hành
Tham sân động loạn tự giành tự cam
Phạm rồi tái phạm tự làm
Phàm tâm nan giải khó am thế tình
Bên ngoài xét họ đẹp xinh
Bên trong tự xét thấy mình lỗi thôi
Hết đi lại đứng lại ngồi
Thân hình tốt xấu sang tồi tự lo
Bất minh trí loạn tò mò
Muốn sao biết được quanh co là gì?
Tâm hồn chẳng chịu xét suy
Chạy theo động loạn cũng vì lòng tham
Bận tâm chẳng xét chẳng làm
Chẳng lo tự sửa ngoại đàm đa đoan.

Lương Sĩ Hằng - Vi Kiên

THIÊN ĐƯỜNG DU KÝ (tiếp theo)
của Thánh Hiền Đường

Dịch Giả: Đào Mộng Nam
Minh Giải: Lương Sĩ Hằng

Hồi Năm (tiếp theo)

LẠI DẠO CUNG THÁI THANH

NGHE THÁI THUỜNG ĐẠO TỔ THUYẾT PHÁP

...
II. NGŨ KHÍ TRIỀU NGUYÊN

1) **Tâm (tim):** Chứa thần, hậu thiên là thần thức, tiên thiên là “lẽ” (*phép tắc*), không buồn thương ắt thần định là Xích đế (*vua đỏ hay lửa*) ở phương nam là hỏa khí triều nguyên.

2) **Can (gan):** Chứa hồn, hậu thiên là du hồn, tiên thiên là “nhân” (*lòng thương*), không vui sướng ắt thần định là Thanh đế (*vua xanh*) ở phương đông vì mộc khí triều nguyên. (6)

3) **Tì (lá lách):** Chứa ý, hậu thiên là vong ý (*quên ý tưởng*), tiên thiên là “tin” (*tin tưởng*), không tham dục ắt ý định là trung ương hoàng đế vì thổ khí triều nguyên.

4) **Phế (phổi):** Chứa phách, hậu thiên là quỷ phách, tiên thiên là “nghĩa”, không giận ắt phách định là Bạch đế ở phương tây vì kim khí triều nguyên. (7)

5) **Thận (cật):** Chứa tinh, hậu thiên là trược tinh, tiên thiên là “trí”, không vui sướng ắt tinh định là Hắc đế ở phương bắc vì thủy khí triều nguyên. (8)

Trên đây là cái lễ Tam Hoa Tụ Đỉnh và Ngũ Khí Triều Nguyên. Nói khác đi người tu đạo thì ngũ hành trở về ngũ lão, tam hoa hóa tam thanh, quy hoàn bản thể Vô Cực (9), đạt cứu cánh viên thông. Tu pháp quả không khó, giữ tinh khí thần, tôn nhân nghĩa lễ trí tín, không đau buồn vui sướng dâm dục giận hờn, ắt bản tính tự tại thành tựu được quả vị Kim Tiên. Do đó mới nói người ta có thể tu tâm dưỡng tính để thân tâm mình không còn một chút khuyết điểm, có thể tự do qua lại ở chốn thế gian mặc dù có muôn ngàn luật lệ đặt ra vẫn không trái

buộc được mình, tự nhiên siêu thoát ba cõi, ra khỏi ngũ hành. Đó chính là cái lý của Tam Hoa Tụ Đỉnh và Ngũ Khí Triều Nguyên. Tam Hoa Ngũ Khí là một loại thần khí thăng hoa, khi kết tụ làm một có thể rung trời chuyển đất hết sức dễ dàng, thần thánh cũng không ngăn nổi, tự nhiên thành tựu được quả vị tối cao là Đại La Kim Tiên.

Dương Sinh: Cảm tạ Đạo Tổ đã khai sáng trí huệ cho ngu sinh, thưa còn con trâu xanh ở bên ngoài cung Thái Thanh lai lịch của nó thế nào? Ngài có thể giới thiệu qua về nó được không?

Đạo Tổ: Dương Sinh muốn biết rõ lai lịch tôi có thể trình bày sơ qua vài điểm như sau: Sự tích Lão Tử cưỡi trâu xanh qua cửa ải Hàm Cốc thì tiền thân của trâu chính là Mộc Công Thanh Đế ở phương đông hóa thành. Còn tôi hóa thân làm Lão Tử ở Á Đông, lãnh sứ mạng phổ độ chúng sinh khắp cõi này. Các nước Á Đông vốn lấy nghề nông làm nền tảng duy trì và phát triển quốc gia, vì hầu hết dùng trâu canh tác cho nên việc tôi cưỡi trâu xanh tượng trưng cho sự giúp đời. Tôi hóa làm Lão Tử truyền đạo để giáo hóa chúng sinh và đã cưỡi trâu xanh qua ải Hàm Cốc trao lại cho ông lão canh ải tên là Y Hỉ cuốn Đạo Đức Kinh gồm năm ngàn chữ. Rồi sau đó tôi lại hóa thân qua Ấn Độ khai mở trí huệ cho dân tộc này khiến họ thờ bò, coi bò là thánh. Đó là nguyên nhân sâu xa của sự thần hóa từ bao ngàn năm trước mà người đời giờ đây mới rõ. Nhân loại hiện thời đa số được trâu bò nuôi lớn, như sữa trẻ con bú là chất tiết ra từ cơ thể bò, và lại lượng thực phẩm nuôi nhân loại mỗi ngày một sút giảm nên phải dùng sữa bò thay thế trong nhiều trường hợp, và cũng bởi ăn uống lâu ngày nên nhiều kẻ nhiễm tính trâu bò. Loài

người rót xuống hậu thiên sinh trưởng trên mặt đất là do trâu bò hóa kiếp cho nên không lấy làm ngạc nhiên ở điểm đạo tâm khác nhau, tính tình ngày một đổi khác. Mong rằng sau khi nghe tôi thuyết pháp sẽ đội ơn trâu bò, lần lần biết giữ đạo tâm mới không phụ việc tôi hóa thân cứu độ chúng sinh. Còn tại sao trâu lại một sừng? Đó là vì đạo của tôi có một không hai, trên trời dưới đất chỉ có mỗi đạo là độc tôn thôi.

Tế Phật: Xin cảm tạ những lời Đạo Tổ vừa chỉ giáo. Vì thời giờ eo hẹp, tôi phải đem Dương Sinh trở lại Thánh Hiền Đường, xin bái từ.

Dương Sinh: Lạy tạ Đạo Tổ đã ban lời vàng ngọc, vì thời giờ gấp gáp, con phải theo ân sư Tế Phật trở về Thánh Hiền Đường, xin bái biệt.

Đạo Tổ: Mong hai vị còn có cơ hội trở lại nơi đây.

Tế Phật: Còn duyên còn gặp lại.

Đạo Tổ: Ra lệnh cho các đạo đồng hàng ngũ chỉnh tề đưa tiễn.

Tế Phật: Đã tới Thánh Hiền Đường, Dương Sinh xuống đài sen, hồn phách nhập thể xác.

LỜI ÔNG TÁM GIẢNG

(1) Cái Linh sơn của chúng ta ở trong cái đầu tâm là trong cái khởi điểm tu học thì thấy cái đầu tâm khi xuất ra thì chúng ta thấy tất cả bầu trời xán lạn, sao chiếu mệnh mông, nhưng mà đó là tới cảnh Linh Sơn, rồi nhiên hậu trụ được trên trán này nè, ngay chỗ này (chỉ) là cái linh sơn, mới ngồi đây thiền hai mươi bốn trên hai mươi bốn đó là phần hồn, ngay trung tim chơn mày. Đó là cái phần điển mới nói đó, còn người tu này là tu phước mới nói là trong cái tim, mà người tu về Vô Vi là Linh Sơn phải dụng điển khai mở đàng trước trán đó. Ngày nào chúng ta cũng ở đó đâu có tranh chấp nhưng mà xuống con tim là trật, phải sự tranh chấp mà ngự ngay chỗ đó không có tranh chấp, lúc nào nó cũng mát, thanh nhẹ, ngay giữa trung tim chơn mày, nó trên trung tim chơn mày một chút, nó ngang với chỗ này (chỉ) đây... đây... đây sơn (chỉ), chữ sơn nè... Đó, đây là núi nè, cái Linh Sơn nằm ở chỗ đây (chỉ). Cho nên tại sao nhiều khi các bạn hỏi tôi cái gì thì tôi ngồi đó và tôi trả lời liền, tôi không phải vận dụng ở dưới này để trả lời. Không! Đó là tri trệ, tu mà gom điển rồi thì ở Linh Sơn làm việc, hỏi là đáp liền, phóng điển từ bi, từ quang phóng liền tức khắc. Cho nên các bạn đến với tôi nhiều việc các bạn muốn hỏi lắm, nhưng mà gặp rồi ngồi xuống

nhìn mặt quên hết, chiếu thẳng vô cái Linh Sơn của các bạn, rồi tự nhiên nó được thanh lọc thay vì lặn độn nói hoài, nhưng mà ngồi đó một chút hưởng rồi đi cũng đủ rồi.

(2) Đọc ở trong này chúng ta thấy cái phương pháp công phu của Pháp Lý Vô Vi về cái Soi Hồn hay lắm, rất nhanh, mở Linh Sơn rất nhanh, giải hòa tâm mà mở trước trán luôn. Nhiều bạn e chỗ đó thì ngồi đầu thích cứ nhắm mắt, nhắm mắt, nó rút cái phần đó, nó mở cái phần đó ra. Cái phương pháp công phu này nó đi nhanh hơn những cái gì trong này nói, nhưng cái này nói là tu tự nhiên, tu phước mà thôi, còn cái phần Soi Hồn, Pháp Luân, Thiền Định, thì nó đi ngắn hơn, nhanh hơn. Cho nên khi các bạn nắm được cái pháp này là nhanh hơn những cái phương pháp tu ở trong cuốn sách này.

(3) Cái này nói ra là để chứng minh cái hồn đi, cái hồn của Dương Sinh đi chứ không phải cái xác của Dương Sinh đi. Cho nên nhiều người đọc còn lầm là cái xác của Dương Sinh đi, cái hồn phách của Dương Sinh được đi.

(4) Người ta tu cứ ôm cái phong kiến của tôi là không được, phải tùy thời mà tiến, cho nên chỉ có điển mới đi theo hợp thời được.

(5) Đọc đến đây chúng ta thấy rõ, làm sao để hiểu những cái điểm này, làm sao để lia được trung tiêu, rồi mới được tiến hóa làm sao? Cho nên chúng ta nhờ cái Pháp Luân Thường Chuyển, nhờ cái thanh khí nó chuyển giải lần lần lên, vì trước kia các bạn còn ham mê cái này, ham mê cái kia rồi mà làm Pháp Luân Thường Chuyển rồi tự nó rời lần lần. Ngay như cái tánh ham mê nó cũng bớt rồi, thì cái dục tính, cái tâm tánh nó bớt thì cái dục nó không còn. Cứ làm Pháp Luân Thường Chuyển lần lần, nó rời đi hồi nào các bạn không hay, các bạn sống quen như vậy thì các bạn không có cái gì mà bờ ngõ trước cái tình dục, trước cái sự quyền rũ hết thấy! Cho nên cái Pháp Luân Thường Chuyển nó đã dẫn tiến các bạn và đọc vô trong cuốn sách này để chứng minh cho các bạn thấy rằng con người có khả năng làm như vậy bằng một cách tu học, hướng thiện nhưng mà chúng ta vận dụng phần nguyên khí của Trời Đất để hỗ trợ cho chúng ta đạt đạo, kêu là đốn ngộ đi ngắn và để tiến tới, và không hành mà chế pháp, sửa pháp thì tu suốt đời không có đến đâu hết thấy. Cho nên nhiều khi các bạn làm Pháp Luân Thường Chuyển nhiều rồi đến cái miếng ăn các bạn cũng không cần thiết nữa, thấy ăn một chút chơi, vậy thôi, cho nó ấm no để cho cái bao tử nó khỏi cọ xát chớ kì thật không phải là thích ăn và tham ăn

nữa, không có vụ đó. Còn thích ăn, còn tham ăn đối với Vô Vi chứng minh là cái người đó chưa đạt được một cái gì ở trong nội thức hết thấy! Bây giờ có dùng lí đạo nói cũng vá víu ở bên ngoài mà thôi, sự thật khả năng sáng suốt nó không có.

(6) Can là thuộc về bên cây, nó là cái màu xanh.

(7) Cho nên trung tâm này, chúng ta, tâm thuộc về hỏa, can thuộc về mộc, tì thuộc về thổ, phổi thuộc về kim.

(8) Cái tạng nào nó cũng có cái khí nó đưa lên mà nó dẫn tiến về tâm linh.

(9) Người tu bên Vô Vi làm Pháp Luân Thường Chuyển không thả lỏng nhưng mà rốt cuộc ban đầu mình ép xuống đem lên rồi tự nhiên nó trở về với tự nhiên là nó thả lỏng, nó hòa với bên trên rồi “Tam hoa hóa tam thanh, quy hoàn bản thể vô cực” lúc đó là cảm thấy cái tâm nó nhẹ nhàng rồi.

(còn tiếp)

